

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/220/2020
Identifikačné číslo spisu: 6118295929
Dátum vydania rozhodnutia: 29.09.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6118295929.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu D. G., bytom v R. R., E. XX, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Ingrida Linkešová, s. r. o., so sídlom v Banskej Bystrici, Kovačická ulica 15075/4, IČO: 52 521 737, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Ingrida Linkešová, proti žalovanej Y. B., bytom v R. R., T. XX, zastúpenej JUDr. Natáliou Stahovcovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Karpatská 6, o vypratanie nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 20C/46/2018, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. decembra 2019 sp. zn. 14Co/156/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 31. januára 2019 č.k. 20C/46/2018-123 uložil žalovanej povinnosť vypratať byt č. XX s príslušenstvom, nachádzajúci sa vo vchode č. XX na T. ulici v R. R. v obytnom dome súpisné číslo XXXX na 6. poschodí, postavený na parcele C-KN č. XXX/X o výmere 376 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, nehnuteľnosť zapísaná na LV č. XXXX, kat. ú. R. R. a odovzdať ho žalobcovi v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov tohto konania voči žalovanej v rozsahu 100 %. Uviedol, že v konaní nebolo sporné, že predmetný byt užíva žalovaná a taktiež nebolo sporné, že nájomné nehradí žalobcovi, ale sama uviedla, že nájomné uhrádza naďalej spoločnosti MBB, a. s. napriek tomu, že jej táto spoločnosť oznámila, že došlo k zmene vlastníka, že má uhrádzať nájomné novému vlastníkovi a nájomné jej vracia späť. Žalobca listom z 15. januára 2018 vypovedal nájom žalovanej s poukazom na § 711 ods. 1 písm. d/ Občianskeho zákonníka. Žalovaná zásielku - Výpoveď v odbernej lehote neprevzala, o čom podľa súdu prvej inštancie svedčí potvrdenie poštového doručovateľa na zásielke (č. l. spisu 23). S poukazom na ustanovenie § 106 a § 112 CSP tak začala plynúť výpovedná lehota 1. marca 2018 a uplynula dňa 31. mája 2018, napriek tejto skutočnosti žalovaná byt nevypratala. Súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 680 ods. 3 Občianskeho zákonníka, keďže došlo k zmene vlastníctva, sa nájomný pomer neruší a nový vlastník prenajatej veci sa stane v dôsledku zmeny vlastníctva zo zákona prenajímateľom. Vstupuje tak do práv terajšieho prenajímateľa ex lege a len čo bola

zmena vo vlastníctve nájomcovi oznámená, nájomca je povinný plniť voči novému prenajímateľovi. Podľa § 677 ods. 1 Občianskeho zákonníka zrušiť nájomnú zmluvu dojednanú na neurčitú dobu možno, ak nedôjde k dohode prenajímateľa s nájomcom iba výpoveďou. Súd prvej inštancie mal za nesporné, že žalobca vstúpil, čo sa týka nájomného vzťahu priamo zo zákona do práv a povinností pôvodného prenajímateľa so všetkými jeho obsahovými atribútmi akými sú predmet nájmu, práva a povinnosti vyplývajúce z nájomnej zmluvy a zmyslom uvedeného ustanovenia je zabezpečiť kontinuitu nájomného vzťahu v prípade zmeny vlastníctva k prenajatej veci, čím sa poskytuje nájomcovi právna ochrana v situácii, ktorú nemohol ovplyvniť a teda povinnosťou žalovanej bolo platiť nájom žalobcovi, o čom mala vedomosť. Poukázal na skutočnosť, že povinnosti nájomcu už smerujú voči novému nadobúdateľovi, nie voči jeho právnenému predchodcovi, ktorému už nájomca nemá právny dôvod plniť a ak tak robí, ide o plnenie bez právneho dôvodu. Nájomca nemá právo voľby, či bude platiť nájomné nadobúdateľovi alebo pôvodnému prenajímateľovi. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná v podstate neplatí nájomné žalobcovi ani právnenému predchodcovi, pretože nájom je vrátený späť a teda nájom uhradený vlastníčkovi nie je. Pokiaľ došlo k výpovedi s poukazom na § 711 ods. 1 písm. d/ Občianskeho zákonníka, a uplynula aj ochranná šesťmesačná doba, je žalovaná povinná predmetný byt vypratať, preto jej súd prvej inštancie túto povinnosť uložil a žalobe v celom rozsahu vyhovel.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 10. decembra 2019 sp. zn. 14Co/156/2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že súd prvej inštancie sa dostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami žalovanej uplatnenými v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie vykonané súdom v bodoch 10. až 19. odôvodnenia, na ktoré i odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje. S prihliadnutím na obsah odvolania žalovanej a odvolacie námietky uvedené v odvolaní žalovanej, odvolací súd v prvom rade poukazuje na najzásadnejšiu odvolaciu pripomienku žalovanej v podanom odvolaní, spočívajúcu v námietke žalovanej vo vzťahu k nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby, ktorou sa domáhal vypratania predmetného bytu, keď namietala, že podľa nej žalobca nie je vlastníkom bytu a má za to, že kúpna zmluva uzavretá medzi MBB, a. s., Banská Bystrica ako predávajúcim a žalobcom ako kupujúcim, je pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že na túto odvolaciu námietku nemožno v konaní prihliadať, pričom odvolací súd vypočítaním záznamu z pojednávania konaného pred súdom prvej inštancie 24. septembra 2019 zistil, že k tejto námietke sa v rámci pojednávania vyjadroval aj súd prvej inštancie s poukazom na to, že súd nemá žiadnu vedomosť o prípadnom konaní, ktoré by sa týkalo neplatnosti predmetného právneho úkonu. Odvolací súd sa nestotožňuje s argumentom žalovanej uvedeným v odvolaní, že súd prvej inštancie mal riešiť otázku platnosti kúpnej zmluvy, na základe ktorej nadobudol vlastníctvo predmetného bytu, ktorého nájomkyňou bola žalovaná, resp. neplatnosti tejto kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi MBB, a. s., Banská Bystrica ako predávajúcim a žalobcom ako kupujúcim, že mal vykonať ex offio posúdenie platnosti tejto zmluvy, keď podľa názoru žalovanej zmluva je neplatná pre obchádzanie zákona. Žalobca v konaní uniesol povinnosť tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno, keď preukázal, že je vlastníkom predmetného bytu. Odvolací súd uviedol, že súd v tomto konaní nemohol, a to ani prejudiciálne riešiť otázku platnosti, resp. neplatnosti kúpnej zmluvy, na základe ktorej žalobca nadobudol predmetný byt, pričom odvolací súd zdôrazňuje, že v tomto konaní nie je stranou sporu druhá zmluvná strana kúpnej zmluvy, a to predávajúci MBB, a. s., Banská Bystrica. Pokiaľ žalovaná v konaní uvádzala a aj v odvolaní ako odvolaciu námietku uviedla, že ona uhradila nájom spoločnosti MBB, a. s. Banská Bystrica, podľa nájomnej zmluvy, táto námietka podľa odvolacieho súdu neobstoí, pretože z konania bolo nepochybne preukázané, že došlo k zmene vlastníctva predmetného bytu, pričom zároveň v zmysle § 680 ods. 2 Občianskeho zákonníka žalobca zo zákona vstúpil do všetkých práv a povinností prenajímateľa predmetného bytu, na ktorú skutočnosť žalovaná bola riadne upozornená, a to ešte pôvodným prenajímateľom spoločnosťou MBB, a. s., Banská Bystrica, listom z 09. januára 2017, avšak túto skutočnosť žalovaná bez ďalšieho žiadnym spôsobom nerešpektovala. Nie je preto sporné, že žalovaná nájom ako nájomkyňa žalobcovi ako prenajímateľovi bytu neuhradila, tento pristúpil k výpovedi z nájmu v zmysle § 711 ods. 1 písm. d/ Občianskeho zákonníka, pričom nájom predmetného bytu bol ukončený 31. mája 2018, kedy uplynula výpovedná lehota. Odvolací súd navyše poukazuje, že v konaní žalovaná ani netvrdila a ani žiadnym spôsobom

nepreukazovala, že by neplatnosť výpovede napadla žalobou na súd, teda v čase podania žaloby návrh žalobcu bol dôvodný, pretože v čase podania žaloby, ako aj v čase rozhodovania súdom prvej inštancie, žalovaná nemala žiadny nájomný pomer k predmetnému bytu.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Namieta absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ktorým žalobca nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti a jeho aktívnu legitímáciu v spore. Oba sudy sa podľa nej posúdením absolútnej neplatnosti nezaoberali. Namietala absolútnu neplatnosť právneho úkonu s poukazom na § 16 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov. Sudy sa podľa nej mali zaoberať posúdením predbežnej otázky, a to absolútnou neplatnosťou zmluvy, pričom poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 28/2001, R 86/2001, R 22/1995, ZSP 57/2001, z ktorých vyplýva, že súd nie je viazaný rozhodnutím správneho orgánu o vklade vlastníckeho práva v tom zmysle, že by nemohol ako predbežnú otázku riešiť otázku vlastníctva nehnuteľnosti alebo odchyliť sa pri posudzovaní otázky od stavu evidovaného v katastri nehnuteľností. Poukázala tiež na to, že sudy opomenuli aplikovať aj ustanovenie § 70 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností, podľa ktorého sú údaje katastra hodnoverné a záväzné, ak sa nepreukáže opak. Podľa žalovanej nie je rozhodujúce, že otázka vlastníctva môže byť riešená aj v samostatnom konaní súdu o žalobe. Rozhodnutie príslušnej správy katastra, ktorým bol zapísaný vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, nie je podľa žalovanej rozhodnutím správneho orgánu o vlastníckom práve, ktorým by bol súd viazaný v tom zmysle, že by nemohol ako predbežnú riešiť otázku vlastníctva nehnuteľnosti alebo odchyliť sa pri posúdení otázky, kto je jej vlastníkom, od stavu zaevidovaného v katastri nehnuteľností. Poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/67/2000 - ZSP 57/2001. Pôvodný prenajímateľ ako vlastník bytového domu porušil povinnosť previesť vlastnícke právo na žalovanú a previedol vlastnícke právo na žalobcu - táto zmluva je potom podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná. V tomto prípade nejde o prípad relatívnej neplatnosti podľa § 40a OZ. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp.zn. 1Cdo/205/2006. Podľa žalovanej nie je daný výpovedný dôvod. Navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a zároveň žiadala o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku.

4. Žalobca vo vyjadrení k podanému dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť, resp. zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ a „dovolačný súd“) v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu vydal samostatné rozhodnutie o odklade vykonateľnosti napadnutého rozsudku.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. Dovolačný súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolačím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

9. Žalovaná vyvodzuje prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

10. Žalovaná za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP predovšetkým považuje to, že odôvodnenie

napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu je nedostatočné a odvolací súd sa vôbec nezaoberal podstatnými odvolacími námietkami.

11. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (písm. a/, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu (písm. b/, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník (písm. c/, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie (písm. d/, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd (písm. e/, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (písm. f/).

12. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovanej, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

14. Citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

15. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

16. Vychádzajúc z obsahu podaného dovolania vyplýva, že žalovaná namieta nesprávne právne posúdenie súdov na základe nesprávneho vyhodnotenia skutkového stavu. Dovolací súd poukazuje na to, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa žaloba týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v civilnom konaní nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie účastníkov konania, resp. strán sporu. Pokiaľ súd

v priebehu civilného konania (prípadne) nevykonával všetky navrhované dôkazy, alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmaťocnosti (k tomu viď R 37/1993 a 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011).

17. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmaťocnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj 1Cdo/85/2010, 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, 7Cdo/248/2012).

18. Pokiaľ dovolateľka vytykala odvolaciemu súdu nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, najvyšší súd pripomína, že nedostatočne zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

19. Rovnako najvyšší súd dospel i k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani po 1. júli 2016 nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť uskutočňovať procesne oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania.

20. Nedôvodná, neopodstatnená a vo svojej podstate účelová je i dovolacia námietka žalovanej o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Dovolateľ preto nemôže dôvodne a opodstatnene namietat, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesne práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporne alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmaťocnostnej vady v zmysle § 420 písm. f/

CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

21. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dovolací súd zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (napr. rozhodnutia vo veciach Ruiz Torija proti Španielsku, Hiro Balani proti Španielsku, Georgiadis proti Grécku, Higgins proti Francúzsku). Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporne alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

22. Dovolací súd tiež pripomína, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia nie je právne relevantná správnosť právnych záverov, ku ktorým súd dospel, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie vecí prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

23. Obsah súdneho spisu v preskúmvanej veci v ničom neopodstatňuje tvrdenie žalovanej, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil riadnym a náležitým spôsobom. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol konkrétnym, zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; odôvodnenie jeho rozhodnutia (vo vzájomnej súvislosti s konaním, rozhodnutím a odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie) má náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP a preto ho v žiadnom prípade nemožno považovať za nedostatočné alebo arbitrárne. Ako už bolo uvedené vyššie, za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa.

24. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaná neopodstatnene namieta, že jej odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

25. Z uvedených dôvodov preto dovolací súd dovolanie žalovanej v tejto časti podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP odmietol.

26. Žalovaná v podanom dovolaní namieta aj nesprávne právne posúdenie v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

27. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Relevanciu podľa tohto ustanovenia má len právna (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 1 CSP) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípady) - zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, súdy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

28. Odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) ako dôvod prípustnosti dovolania sa „viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky" (pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1382).

29. Namietaná právna otázka môže vyplynúť z textu dovolania a nemusí byť formálne vymedzená v jeho konkrétnej časti. Dovolací súd sa má pokúsiť autenticky porozumieť dovolateľovi - jeho textu ako celku, ale na druhej strane nedotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať", čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky (I. ÚS 336/2019, IV. 443/2020).

30. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

31. Možno preto uzavrieť, že žalovanou v dovolaní nastolená otázka súvisiaca, nebola ústrednou a rozhodnou právnou otázkou od vyriešenia ktorej záviselo odvolacie rozhodnutie. Nižšie súdy dospeli na základe iných dôkazov k záveru, že žalobca je vlastníkom bytu a že žalovaná do jeho vlastníckeho práva neoprávnené zasahuje tým, že ako nájomca predmetný byt užíva bez právneho titulu. Žalovaná navyše nepodala žalobu o neplatnosť výpovede.

32. Z ostatnej dovolacej argumentácie žalovanej je možné vyvodiť už len prostý nesúhlas s právnym posúdením veci odvolacím súdom a vo vzťahu k danej argumentácii právnu otázku zásadného významu, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, neformuluje a táto z textu ani nevyplýva.

33. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP (pozri napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/98/2017, 3Cdo/94/2018, 4Cdo/95/2017, 8Cdo/100/2019). Treba zdôrazniť, že povinnosť vymedziť právnu otázku ukladá dovolateľovi zákonodarca.

34. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že otázka nastolená žalovanou v dovolaní nemá v okolnostiach daného sporu (a tohto dovolacieho konania) znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP; v dôsledku čoho prípustnosť jej dovolania z tohto ustanovenia nevyplýva.

35. Za týchto okolností dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, a teda žalovaná nevyargumentovala existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, ktorú v dovolaní uviedla. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania.

36. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol sčasti podľa § 447 písm. c/ CSP a sčasti podľa § 447 písm. f/ CSP.

37. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

38. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.